

Des del 1989, sor Emmanuel Maillard, de la Comunitat de les Benaurances, viu i desenvolupa el seu apostolat a Medjugorje, una petit llogarret de Bòsnia-Herzegovina mundialment conegut per les suposades aparicions marianes que hi tenen lloc des de fa més de 25 anys. Sor Emmanuel ha esdevingut una deixeblla fidel de la Gospa (que vol dir Mare de Déu en serbocroat), aprofitant qualsevol ocasió per difondre el seus missatges. Fruit sobretot de les seves experiències en l'acompanyament dels pelegrins acaba d'escriure «El Niño escondido de Medjugorje», llibre que presentarà a Barcelona el pròxim 11 de setembre, a la parròquia de Santa Maria de Gràcia (c/ Gràcia, 5), a les 17.00 h.

Sor Emmanuel Maillard, autora d'«El Niño escondido de Medjugorje»

«A Medjugorje, el Cel és a l'abast de la mà!

—Per què *El Niño escondido de Medjugorje*?

—Perquè desitjava oferir claus vàlides als meus lectors per a la seva vida actual i la del futur, sobretot a les persones que es troben en situacions on el patiment, el buit o les carències de tot tipus fan que la seva vida esdevingui molt complicada. A Medjugorje, la Santíssima Verge, la nostra Mare, té solucions per a totes les situacions per les quals passen els seus fills. Amb aquest llibre voldria ajudar la gent a garantir la seva pau en tota circumstància; perquè la vida és una lluita, i hem de triomfar! És per això que explico moltes vivències que reflecteixen clarament la intervenció de Déu, perquè Déu és viu a les nostres vides.

—Quines novetats aporta aquest nou llibre en relació amb *Medjugorje, el triunfo del corazón*, la seva obra anterior?

—He intentat ser més personal en els meus relats. És per això que molts fets fan referència a la meua pròpia vida. D'una banda, pel fet d'haver entrat en contacte amb els vidents i la gent del poble, he pogut descobrir i aplegar noves experiències molt significatives. Mantinc el mateix estil però els missatges s'adaptaven millor als capítols i no segueixen un ordre cronològic. A més, al voltant d'un terç del llibre no té cap

connexió directa amb Medjugorje, perquè volia plasmar altres circumstàncies en què Déu ha actuat. El meu objectiu és que els cors siguin tocats. Crec que el desig de novetats pot convertir-nos en éssers superficials, privar-nos de moltes riqueses i conduir-nos al buit interior! En lloc de dissipar-nos, hem d'aprofundir i perseverar en l'esforç abans de trobar l'aigua de la qual tenim tanta set!

—És el testimoni personal el gènere literari que millor expressa el carisma de Medjugorje?

—No necessàriament, tot i que el testimoni personal ocupa un lloc rellevant! No hi ha regles preconcebudes per a la transmissió de les gràcies de Medjugorje: els vidents fan el que han fet altres vidents en el passat: transmeten a l'audiència les paraules que han rebut de la Mare de Déu, sense afegir res de la seva opinió personal. I la gent es converteix! Els qui, com jo, no veuen ni senten la Mare de Déu, certament poden, amb tota humilitat, donar testimoni del que el Cel obra en els cors i en les vides. Però aquestes històries estan sempre centrades en l'escola de vida de la Mare de Déu, que ens és dictada des de dalt. Crec que el que millor expressa el «carisma» de Medjugorje és la simplicitat amb la qual el Cel es manifesta, i la simplicitat amb la

qual els joves vidents viuen aquesta trobada. A Medjugorje el costat fictici de la nostra societat i totes les caretes s'esfondren, perquè el Cel és a l'abast de la mà!

—Quin procés ha seguit per elaborar aquest llibre? Ha estat difícil aplegar tants testimonis?

—Per a mi aquest procés ha estat una gran alegria! La possibilitat d'escoltar tantes confidències de gent tan diversa m'ha fet comprendre les seves necessitats i desitjar donar-hi resposta. La urgència és molt gran! Ara bé, a Medjugorje, amb els missatges de la Mare de Déu i la seva escola de vida, tenim foc a les mans, perquè la nostra Mare té resposta per a tot! El meu pla consistia, per tant, a descriure en cada capítol una necessitat real de l'actualitat, una situació humana determinada i assenyalar la resposta del Cel que és oferta amb tant de poder.

—Quin missatge li agradaria transmetre als lectors del llibre?

—Que Déu és fantàstic, i que viure amb Ell, d'Ell i per Ell dona la veritable felicitat i pau! Caminar amb Ell és una aventura apassionant. Avui dia, per diverses raons, la gent creu que Déu és empipador. I això no és cert! Si parlo de Déu i avorreixo, hauré de callar perquè no estaré parlant del Déu veritable. Déu no és en absolut empipador, de cap manera, és viu i actua amb poder! Déu és un Infant que vol jugar amb nosaltres. Si acolim aquest Infant a la nostra llar, Ell ho transformarà tot, ho transfigurarà tot, i mai més no voldrem separar-nos-en!

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Carles Cardó, 50 anys (i 5)

He insistit a situar el pensament de Cardó en les seves reals coordenades per fidelitat a la seva persona, en primer lloc. Però també per tal d'obviar un malentès que, a banda de falsejar-lo, li restaria força.

A partir, aproximadament, de l'últim terç del segle passat, el nostre catolicisme ha viscut un moviment de contestació eclesial que sovint ha vingut a afegir-se a l'antiga reivindicació de la identitat catalana i de la necessitat universal de servir-la pastoralment en la seva especificitat. El fenomen de la contestació —en el qual ara no entro— era inexistent en temps de Cardó, igual com, no cal dir-ho, amb anterioritat a ell. No hi havia en les seves perspectives. Menys encara en les del seu mestre Torras i Bages.

Tota aquella generació —la de Carreras i Manyà, de Casanoves i d'Esplugues, de Llobera i de Carbonell, d'Eudald Serra i d'Albert Bonet... entre molts altres— es movia sota l'estímul de tres objectius convergents: encarnar el catolicisme en la nova embranzida renaixent que vivia el país; connectar aquest gran moviment amb les fonts genuïnes del pensament

cristià i de la doctrina de l'Església —ja he al·ludit al seu sentit de romanitat— no deixant que se'l fessin seu els corrents revolucionaris i sectaris i bastir una pastoral amb força evangelitzadora des de la convivència amb la societat i el seu marc legal, no des de la conspiració.

Neixen d'aquí tres invitacions ineludibles a la reflexió.

La primera és l'absoluta fidelitat eclesial de Carles Cardó i de la seva línia de pensament: la que assenyala la carta pastoral col·lectiva dels bisbes d'Espanya, publicada el desembre de 1931, sota la inspiració del cardenal

Vidal i Barraquer, metropolità de Tarragona i president, encara, de la conferència de metropolitans. Se n'ha parlat poc d'aquesta declaració... i massa de la del 1937, promoguda pel cardenal de Toledo, Isidre Gomà, el qual moriria, el 1940, «amargat... pels nefastos resultats de la *Cruzada* predicada i preparada per ell» (Carles Cardó, *El gran refús*, pàg. 69). El nou règim propiciat per Gomà havia prohibit la seva carta pastoral *Leciones de la guerra y deberes de la paz* (1939).

La segona, és la reacció d'un sector decisiu del catolicisme espanyol, amb molts bisbes, contra l'obertura democràtica que, finalment, encarnaria la II República. Una reacció, prèvia a la deriva sectària que arribaria, més tard, fins a la persecució religiosa. No calia esforçar-se a conuiu amb la societat, sinó més aviat combatre tota iniciativa pastoral constructiva: calia promoure la *catàstrofe prèvia*, tan insistentment denunciada per Cardó, de la qual havia de néixer la regeneració definitiva. No cal dir que aquesta reacció tenia, com a un objectiu prioritari i esperó maligne, la destrucció de la catalanitat.

La tercera, el drama amarg de Carles Cardó. Eren les seves propostes les que responien a una concepció evangèlica de l'Església. Venien de Pius XI... si bé la pressió contrària, exercida sobre Roma, acabaria obtenint resultats. Així, els qui les havien seguides —Vidal i Barraquer, Cardó— acabarien a l'exili, i els qui les havien contestat obtindrien benediccions.

La maternitat no és cap delicta

Actualment al nostre país la llei assegura la igualtat de drets i deures dels homes i les dones en tots els àmbits de la societat, sobretot en el laboral. En aquest sector a poc a poc s'han anat introduint tota mena de mesures per evitar discriminacions, i sobretot per facilitar la conciliació del treball amb la maternitat i la vida familiar.

Però tot i aquests avanços considerables, a l'hora d'aplicar-la, la llei no sempre va acompanyada d'unes eines eficaces que la facin complir correctament, de manera que a vegades fins i tot es vulnera descaradament en perjudici directe de la dona. Així, per exemple, encara hi ha força casos d'acomiadaments improcedents i del tot inacceptables que afecten dones treballadores que han decidit ser mares. Quan s'acomia una dona gestant, no només ens trobem davant d'un incompliment de la llei, sinó sobretot davant d'un atemptat cap a aquella persona i el seu estat. És en el tracte cap a les treballadores que esperen un fill quan es veu realment la talla moral de l'empresa i la consideració que té cap a la dona i l'exercici de la maternitat. Massa sovint sembla que les mares s'hagin de disculpar pel fet de ser-ho, quan haurien de rebre el reconeixement social més destacat.

Eduard Brufau